

Lieve vrienden van El Manguaré,

Vanuit een nat en regenachtig Iquitos ... de tweede tamtam van 2014.

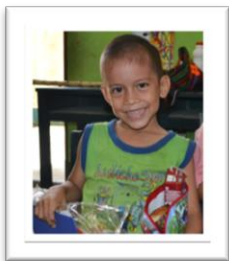

Het is weer regentijd en dat merken we. Het is heel lang heel goed gegaan. Maar de laatste weken wisselen de zonnige dagen zich te vaak af voor enorme regendagen en - nachten. Ook onze projecten hebben last van de regentijd. Het water steigt weer enorm. In Februari konden we nog tot aan de rivier lopen (die een heel eind van ons project af ligt) en nu staat het

water op de hoek van onze straat. Er zijn kinderen die niet meer naar school kunnen komen en bij onze Sociaal werkster Nuria staat het water al weer in huis. Ze brengt de melk elke ochtend balancerend over bruggetjes naar ons schooltje, want de lessen gaan gewoon door.

Verder loopt alles gelukkig prima. Ons personeel staat er met nieuwe uniformen fris en professioneel op. Ons schooltje zit vol. Het is zelfs zo dat we kinderen moeten weigeren bij gebrek aan een derde juf. Al wordt hier hard aan gewerkt. De campagnes voor geboortepapieren lopen zoals altijd super. Nuria heeft meer werk dan ze aan kan. En ons onderwijs verbeteringsproject loopt super. Daarover verderop meer.

In de vorige nieuwsbrief vertelden we jullie over Jaime, het jongetje van ons schooltje dat geen ouders meer heeft en bij een zieke oma woont. Vandaag kreeg ik te horen dat hij toch elke dag naar school gaat. De schoolpsullen die hij nog miste heeft hij graag van onze vrijwilligers. Het gaat op sociaal-emotioneel vlak niet heel goed met hem. Hij is eigenlijk nog te onzeker voor groep 3. Het is zo jammer dat zijn familie het niet toeliet dat hij nog een jaartje bij ons zou blijven. Gelukkig woont hij wel nog steeds bij oma. Dat is goed nieuws. Laten we hopen dat het zo blijft.

Update van de nieuwe ontwikkelingen van 2014

In de laatste nieuwsbrief schreven over een aantal nieuwe ontwikkelingen voor dit jaar. Ondertussen kunnen we jullie vertellen dat twee van de drie dingen lopen zoals we willen. Zo wilden we meer met de ouders van ons schooltje doen. Afgelopen week was het zo ver. We hadden onze eerste “escuela de padres”, oftewel school voor ouders. Ondanks het water was de opkomst groot. Het was een leuke en vooral zeer dynamische bijeenkomst, waar we elkaar hebben leren kennen en waar de ouders vooral heel erg naar zichzelf en hun omstandigheden moesten kijken. Er is veel gelachen, maar soms ook gehuild. Het was vooral een hele prettige en positieve bijeenkomst. Waar we wel van schrokken was de hoeveelheid ouders die niet of nauwelijks kunnen lezen. Dat het er zo veel zouden zijn hadden we niet verwacht.

Verder zouden we in 2014 onze trainingen gaan uitbreiden. Ook dat loopt super. We zijn het schooljaar begonnen met een nieuwe intensieve training voor de Cristo Redentor school, waar kritisch werd gekeken naar hun school en hun manier van werken als docenten. Soms best heftig, maar ook erg goed. Er zijn veel dingen uitgesproken die normaal niet gezegd werden. Daarnaast hadden we een tweedaagse training voor alle evangelische scholen. De opkomst was iets minder groot als verwacht, omdat sommige scholen al begonnen waren met hun lessen, maar de reacties waren zo positief, dat we dit jaar nog drie trainingen van twee dagen hebben gepland. De eerste over vroegtijdige stimulatie, de tweede over technisch lezen en het ontwikkelen van een positief leesklimaat binnen school en de laatste over dynamisch en leuk rekenonderwijs. De uitnodigingen liggen nu op een hele groep scholen binnen Iquitos en de reacties zijn erg positief. De eerste inschrijvingen zijn al binnen.

Het enige puntje dat nog niet loopt is het contact met de Pabo. Zij blijken pas sinds twee jaar weer open te zijn en zijn nog erg zoekende naar hun nieuwe weg. De weinige studenten die ze hebben zitten nog in de voorbereidingsjaren (verlengde middelbare school die bijna alle universiteiten hier hebben, omdat het niveau van de studenten te laag is) en zijn nog niet bezig met onderwijszaken. We blijven proberen om het contact te onderhouden, zodat we in de toekomst wel samen aan de slag kunnen.

Super resultaten op het staatexamen voor Cristo Redentor

Dat wij weten dat ons project om het onderwijs te verbeteren op scholen zin heeft zien we. We merken dat de sfeer op school verbetert, dat er meer rust in de klassen hangt en dat de lessen afwisselender en leuker zijn. Verder zien we het aan de resultaten van de examens die wij op het eind van het jaar afnemen. Maar nu hebben we nog een beter en mooier bewijs. Het staatsexamen dat de Peruaanse overheid in november afneemt in alle groepen 4 van alle scholen in het land. Dit onafhankelijke examen bestaat uit twee onderdelen: begrijpend lezen en rekenen. Er zijn drie scores te behalen. 2, staat voor de leerlingen die het niveau behalen dat er van hun verwacht wordt, 1 voor de leerlingen die in proces zijn en 0 voor de leerlingen die nog onvoldoende scores. Elke school krijgt in april een overzicht van hun score van het jaar ervoor en van de jaren daarvoor. Ook krijgen ze een vergelijking met de andere scholen in hun regio en met het landelijke gemiddelde. Zo ook onze school.

	<i>Begrijpend lezen</i>			<i>Rekenen</i>		
	2011	2012	2013	2011	2012	2013
Niveau 2	8,5%	8,3%	35,6%	0%	0%	6,7%
Niveau 1	51,1%	66,7%	53,3%	6,5%	12,5%	37,8%
Niveau 0	40,4%	25%	11,1%	93,5%	87,5%	55,6%

Zoals bovenstaande tabel laat zien, zijn de kinderen die nu “goed” scoren, enorm toegenomen en het aantal kinderen in de laagste groep neemt flink af. En dit pas na één jaar op deze school. Met deze kinderen hebben wij alleen in de tweede gewerkt. Wij zijn dan ook erg positief over de resultaten die we dit jaar zullen gaan behalen. Bij begrijpend lezen vinden wij dat 50% van de kinderen zeker in Niveau 2 moet zitten. Dit jaar zullen we door gaan met het verbeteren van het leesonderwijs, maar er zal ook een enorme focus liggen op het rekenen. Want daarin kunnen we nog meer verbeteren.

We zijn in elk geval al super blij met de resultaten die we nu hebben. Met begrijpend lezen zitten we al boven het landelijke gemiddelde en met beide onderdelen scoren we ruim boven het gemiddelde van onze provincie.

Een warme junglegroet,

Marielle & Yolante

Carlote Dessauvage, 20 jaar, vrijwilliger van september 2013 tot april 2014 aan het woord:

Zo stoer als iedereen mij vond, zo bang stapte ik op 6 september 2013 in het vliegtuig. Ik had super veel zin om eindelijk naar Peru af te reizen, maar ik zag ook enorm op tegen het afscheid met het thuisfront. Stiekem was ik ook een beetje bang dat ik me niet zou redden. Ik sprak nog geen Spaans, was nog nooit in Zuid-Amerika geweest en ik voelde me maar een klein en onervaren meisje in een grote en onbekende wereld. De drang om me niet te laten kennen was gelukkig groot genoeg. Helaas was ik wel weer mijn chaotische zelf. Te laat voor m'n inenting, geen idee wat ik eigenlijk nodig had en ik wist niet precies hoeveel dagen ik nog over had tot mijn vertrek. En waar ligt Iquitos eigenlijk precies? Ach, het zal niet mijn eerste keer zijn dat een chaotische start toch nog uitbloeit tot iets moois.

Eenmaal in Cusco was mijn angst volledig omgeslagen tot 100% enthousiasme. Wat een prachtige stad en cultuur! Het Spaans leren ging me makkelijk af, ik had een fijn gastgezin, ik ben naar Lago Titicaca en Machu Picchu geweest en met mijn Lonely planet onder de arm ging ik alle musea en bezienswaardigheden in Cusco af. Gelukkig nam ik deze boost van enthousiasme ook mee naar Iquitos. Na een zeer warm welkom voelde ik me al heel snel thuis, natuurlijk ook mede dankzij de andere vrijwilligers en de veilige thuishaven bij Ot en Marielle. Ik wist al meteen dat ik nog heel veel te leren en te ervaren had. Al had ik nooit verwacht wat ik nu, bijna 7 maanden later, werkelijk geleerd en ervaren heb.

Ik was al snel onder de indruk van El Manguaré en het werk dat zij (wij) verrichten. Op mijn eerste werkdag kreeg ik al mijn eigen groepje leerlingen onder mijn hoede. Het was nu aan mij om ervoor te zorgen dat deze kinderen zo snel mogelijk op een goed leesniveau kwamen. Drie keer per week haalde ik ze één voor één uit de les om lees oefeningen te doen. Ik heb mijn leerlingen stuk voor stuk beter leren kennen en ik heb ze écht zien groeien en vooruit zien gaan. Het leukste aan het werk vond ik de glimlach die op hun gezicht verscheen zodra ze me zagen en de 'muy fuerte' high five die we aan het eind van de oefening aan elkaar gaven. Ik kan wel met zekerheid zeggen, ondanks de taalbarriere, dat ik met elk kind een bepaalde band het opgebouwd. En wat zijn ze vooruit gegaan! Ik had van te voren niet verwacht dat dit werk zo veel voldoening kon geven.

Nadat we het schooljaar in december goed hadden afgesloten, begonnen Nathalie en ik samen aan een zomerschooltje. Voor zolang het duurde was het erg leuk om onze eigen klas te hebben en om de leerlingen weer op een andere manier te leren kennen. Helaas liep het allemaal niet zoals gepland en moesten wij ons schooltje sluiten. Wat doe je dan met je vrije tijd? Naar Colombia! Halsoverkop hebben wij binnen 2 dagen onze 3,5 week durende reis in elkaar gezet. Tot mijn verbazing verliep alles heel soepeltjes en hebben we nergens problemen of tegenslagen gehad, behalve 1 dag waarop we allebei ziek

waren. Colombia is een super mooi en divers land, niet duur en zeer makkelijk te bereizen. Weer terug in Iquitos had ik de volgende dag meteen een nieuwe planning voor de deur staan. Nadat mijn ouders me in december al hadden opgezocht, kwamen nu mijn opa en oma me opzoeken. Ook daarna ben ik weer lekker druk bezig geweest. De start van het nieuwe schooljaar, voor een tweede keer de jungle in en we werden twee vrijwilligsters rijker.

Als ergens een einde aan komt, neem je altijd even een kijkje naar het begin.

Niet alleen de periode vlak voor mijn vertrek was rommelig, maar ook mijn start in Iquitos was aardig chaotisch. Op mijn derde dag zat ik al met Yel bij de kliniek met een hangend vingertopje na een incident met de ventilator.

Niet veel later hebben we samen door heel Iquitos gereden om een oorarts te vinden. Daarna volgde nog een maagzweer, een torretje wat uit mijn oog gevestigd moest worden en een keelontsteking. Op medisch gebied heb ik wel een beetje pech gehad, maar op alle andere gebieden zou ik niks aan mijn tijd in Iquitos willen veranderen. Ik heb altijd met veel plezier voor El

Manguaré gewerkt, ik heb het super leuk gehad met alle vrijwilligers, heel veel van de cultuur geleerd en heel veel mooie (en lelijke) plekken gezien. In het bijzonder noem ik nog even het bezoek van mijn ouders. Niet alleen omdat het zo fijn was om ze weer te zien, maar vooral omdat ik zo trots ben op mijn moeder die met haar lichamelijke handicap zich door niets en niemand heeft laten tegenhouden om achter mij aan in het slecht toegankelijke Iquitos te hobbelen.

Terwijl ik dit schrijf zit ik in het vliegtuig en is mijn tijd in Iquitos voorbij. Het zijn 7 leerzame, chaotische, vrolijke, verdrietige, warme, koude en vooral mooie maanden geweest. Het enige wat ik graag nog had willen leren, is afscheid nemen. Tranen drogen natuurlijk altijd op, maar je krijgt er zo'n jeukend gezicht van. Ik hoop ooit nog een keer terug te keren naar Iquitos, El Manguaré en Ot & Marielle met kids. Voor nu is het tijd om naar huis te gaan. Ik voel me nog steeds een klein meisje in een grote en onbekende wereld, maar wel ietsje stoerder en met iets meer ervaring.

Bedankt Manguaré!

Anne-Vera Wille, 23 jaar, vrijwilliger van februari tot april 2014 aan het woord:

Alweer bijna 2 maanden geleden kwam ik vanuit Panama naar Iquitos om te werken bij de Stichting El Manguaré en wat is de tijd ge-vlo-gen. Bij aankomst op het vliegveld werd ik warm onthaald door mijn lieve gastfamilie, zelfs Amber, Norah en Sofia waren mee. Na alles geïnstalleerd te hebben op mijn heerlijke ruime kamer, werd het tijd om de eerste week alles te verkennen in deze compleet andere wereld. De scholen waren nog niet begonnen dus dit was de perfecte timing voor een goede voorbereiding op mijn werk bij El Manguaré.

In de eerste week gaf El Manguaré twee interessante trainingen die ik mocht bijwonen. Jeetje, wat was ik onder de indruk van de kwaliteiten van de docenten van El Manguaré die de training gaven samen met Marielle. Zo gedreven, zo enthousiast, zo vooruitstrevend en vooral zo positief. Een onderdeel van de training in 't bijzonder heeft me geraakt. De genodigden, docenten van verschillende scholen uit Iquitos, stonden tezamen in een cirkel en kregen ieder apart een wit A4 papier. Vervolgens werden er (gevoelige) vragen gesteld die betrekking hadden op hun eigen leven. Als de vraag voor jou van toepassing was moest je je papier scheuren, anders niet. Ik heb een traantje weg moeten vegen toen ik zag hoeveel docenten hun papier helemaal verscheurd hadden. Het doel van deze opdracht was dat je je als docent moet realiseren dat niet alleen jij, maar ook de kinderen die hier in erbarmelijke omstandigheden wonen, zo naar school komen. Dus probeer bij een onverwachte / boze / agressieve reactie van een kind altijd rekening te houden met deze achtergrond. Zo pfieuw, nou dit heeft even geduurd voordat ik dit verwerkt had, maar deze informatie was voor mij van cruciaal belang voor de rest van mijn periode hier in Iquitos. Dit heeft gemaakt dat ik op een hele bijzondere manier een band heb op kunnen bouwen met de kinderen. Naast het persoonlijk begeleiden met lees –en rekenachterstanden, heb ik geprobeerd het individuele moment met het kind te zien als een moment van persoonlijke aandacht. Een klein praatje, een sticker voor goed werken of een complimentje heeft ervoor gezorgd dat ik bij vele kinderen een lach op hun gezicht heb gezien. Dit was zo mooi om te zien, en gaf me iedere dag weer zoveel energie om met deze kinderen te werken aan een betere toekomst voor hen. En zowaar is uit de cijfers van de staatsexamens gebleken dat de kindjes die worden begeleid door El Manguaré beter scoren op de staatsexamens, dus jaaaaaaa het werkt! ☺

Naast de persoonlijke begeleiding van de kinderen heb ik me afgelopen tijd ook bezig gehouden met de voorbereiding en verzorging van de geboortepapieren campagne. Samen met een sociaal werkster ben ik de wijken in geweest om mensen te attenderen op het verkrijgen van geboortepapieren. Het is ongelofelijk wat hier allemaal heb gezien; vrouwen van boven de 30 jaar die nog geen identiteitspapieren hebben waardoor hun kinderen (van soms al 10 jaar of ouder) ook geen geboortepapieren konden krijgen en dus niet naar school kunnen; ouders die niet weten hoe oud hun kinderen zijn; kinderen die zonder vader of

moeder leven op straat en dus ook geen identiteit hebben. Je zou denken dat na ongeveer 7 jaar campagnevoering alle mensen zonder identiteit zijn bereikt, maar dit is alles behalve waar. Daarom heb ik ontzettend veel bewondering voor met name Nuria, de sociaal werkster, die iedere dag weer de wijk ingaat om mensen te helpen. Met zoveel liefde en doorzettingskracht hoopt ze iedere maand weer zoveel mogelijk mensen te helpen aan identiteit. Ik ben heel blij dat ik haar afgelopen maanden heb kunnen ondersteunen met haar activiteiten.

Tenslotte is het natuurlijk fantastisch om 2 maanden in een Peruaanse cultuur mee te draaien en te ondervinden hoe het leven hier van wal steekt. Zo heb ik ontdekt dat : de activiteit 'wachten' normaal is waar je ook komt en wat je ook doet (mijn ongeduldigheid is er helemaal uitgeslagen!); het heel normaal is om met meer dan 4 mensen op een motor te zitten; ze hier eten met alleen een vork, zonder mes (ja ja dat is af en toe moeilijk voor een boeren Hollandse zoals ik) ; als je in gezelschap eet, iedereen begint wanneer die zelf zin heeft; ten slotte het wuifgebaar hier van 'kom hier' hetzelfde is als het wuifgebaar in Nederland van 'ga weg' (meerdere keren weggelopen dat mensen dus achter me aan holden dat ik terug moest komen).

Kortom, wat een GE-WEL-DI-GE ervaring om hier twee maanden te zijn. Over alweer 1 week verlaat ik deze bijzondere stad midden in het gigantische Amazonewoud. Ik neem al mijn herinneringen mee en zal ze nooit vergeten.

In het bijzonder wil ik graag Marielle en Otto bedanken voor hun gastvrijheid, betrokkenheid en liefde voor de vrijwilligers. Daarnaast wil ik graag alle mensen bedanken die mee hebben gedaan aan mijn inzamelingsactie voor een extra docent op El Manguaré. Nog een week te gaan en dan is het eindbedrag bekend, dan zal ik jullie dat allemaal laten weten. Nogmaals, heeeel veeel dank!